

Jane McBride

Bazat pe o întâmplare reală

„Faceți ce este bine”, adică ce este cinstit
(2 Corinteni 13:7).

Am nevoie să ai grijă de fratele tău mai mic”, a spus mama. „Tatăl tău și cu mine mergem să ajutăm pe cineva care este bolnav”.

Am privit în sus în timp ce măturam podeaua casei noastre mici și am dat din cap. Mama mea era președintă la Societatea de Alinare și ea, deseori, se ducea să viziteze surorile din episcopie.

„Îți mulțumesc, Arlyn”, a spus mama, sărutându-mă pe creștetul capului. „John a adormit. Și aluatul de pâine crește pe masă. Te rog, nu-l atinge.”

M-am uitat pe ușa de la intrare în timp ce ea și tata se îndepărtau cu furgoneta. M-am simțit mândră că mama avea încredere în mine.

Când am trecut prin bucătărie, m-am oprit să mă uit la aluatul de pâine. Cu greu o puteam aștepta pe mama să o coace în seara aceasta. De obicei, noi mâncam pâinea proaspătă cu gem făcut în casă. Dar terminasem gemul cu trei luni în urmă.

Gem! Gândul acesta m-a făcut să-mi fie foame de ceva dulce. M-am uitat la borcanul cu zahăr, sus pe raft. Știam că mama îl păstra pentru a mai face gem.

Dar cu cât mă gândeam mai mult la zahăr, cu atât mai înfometată mă simțeam. În cele din urmă, am tras scaunul lângă bufet și m-am suit pe el. Degetele mele abia au atins borcanul cu zahăr. L-am tras mai aproape de marginea raftului...

Și apoi borcanul a alunecat de pe raft! Am încercat să-l prind, dar a căzut, făcând mare zgomot, în mijlocul aluatului de pâine. Zahărul s-a vărsat pe aluat, pe bufet și pardoseală.

„Oh, nu!” Am țipat. Acest lucru l-a trezit pe frățiorul meu. A început să plângă. Și mie îmi venea să plâng.

Cinste dulce

ILUSTRĂȚII DE SARAH GRAMELSPACHER

Ce avea să spună mama despre această dezordine?

După ce l-am liniștit pe John, am făcut tot ce-am putut să curăț zahărul. Am tras borcanul din aluat și l-am spălat. Am șters zahărul de pe masă și de pe podea. Dar nu puteam face nimic pentru a scoate zahărul din aluat.

M-am gândit să pun borcanul înapoi pe raft. Poate mama n-ar fi observat că este gol. Dar știam că nu este drept. Deci, am lăsat borcanul pe masă și am așteptat ca mama și tata să vină acasă.

Când au venit acasă, mama a observat borcanul cu zahăr imediat.

Am respirat adânc. „Voiam doar să gust zahărul. Dar am lovit borcanul de pe raft. Am încercat să curăț, dar nu am putut să-l scot din aluatul de pâine.” Am vorbit repede, în timp ce priveam în jos.

Mama a fost tăcută un minut.

„Îmi pare foarte rău”, am șoptit.

Mama a oftat. „Ei bine, cred că pâinea va fi foarte dulce în seara aceasta”, a spus ea. Am privit în sus. Mi-a zâmbit puțin. „Mulțumesc pentru că ne-ai spus ce s-a întâmplat.”

Când am mâncat pâinea dulce în seara aceea, mama, tata și cu mine am discutat despre cinste.

„Noi toți facem multe greșeli în viață”, a spus tata. „Dar când suntem cinstiți și încercăm să ne pocăim, Tatăl Ceresc și Isus sunt fericiți. Noi vom fi totdeauna binecuvântați dacă suntem cinstiți – chiar dacă la început pare greu.

Eram încă tristă pentru că vărsasem zahărul. Știam că, probabil, nu vom avea atât de mult gem în anul acesta din cauza greșelii mele. Dar am fost bucuroasă că am spus adevărul. Era un sentiment „dulce” pe care nicio cantitate de zahăr nu îl putea da. ●

Autoarea articolului locuiește în Colorado, S.U.A.

„Ținerea poruncilor divine aduce binecuvântări de fiecare dată! Încălcarea poruncilor divine aduce cu sine pierderea binecuvântărilor de fiecare dată!”

Președintele Russell M. Nelson, „Arătați-vă credința”, *Liahona*, mai 2014, p. 30